

HARLEQUIN®

010
DETSEMBER

Romantika

LUCY
GORDON

Itaallase Tuhkatriinupruut

Esimene peatükk

Tuba lõi välgsähvatuses valgeks. Pietro läks akna alla ja vaatas öhe.

Ta nautis tormi, eriti armastatud Veneetsias. Maru tormas mööda Suurt kanalit ülesvoolu ja pani ajaloolised hooned värisema. Neile, keda Veneetsia ilu paneb õhkama, võis Pietro öelda, et „tema“ Veneetsia pole armastuse ja romantiliste legendide linn, vaid pigem kohutava õeluse, reetlikkuse ja mõrva asupaik.

Kostis kõrvulukustav kärगतus, mis tundus neelavat nii Pietro kui ka kogu Bagnelli palee. See vaibus ja kuulda oli ainult vihmaladinat veel.

Pietro nägi ähmaselt paremal kõrgumas Rialto silda, mille suletud aknad põrnitsesid nagu pimedad silmad.

Mehe kõrvalt kostis vaikne niuksumine. Krahv sirutas käe ja sügas suure krantsi pead.

„Pole midagi, Toni,“ ütles ta. „See oli kõigest hää.“

Kuid Pietro jättis käe koera karmidesse karvadesse, teades, et ta sõbral on puue, mis teeb ta närviliseks. Toni surus end mehe vastu.

Toas oli taas pime ja Pietro nägi aknaklaasil oma peegelpilti. Tundus, nagu näeks ta viirastust. Tema viirastuslikku elu arvestades polnudki see ehk nii vale.

Hoolimata kolmekorruselise hoone paksudest kivi- müüridest tundus Pietrole ümbrus ebamaine. Ometi

oli üks Veneetsia kaunemaid hooneid, Bagnelli palee, olnud kuus sajandit Bagnelli krahvisuguvõsa kodu.

Aastate jooksul oli majas viibinud palju kuulsusi ning koridorides liikusid sajad teenrid. Uhketes ruumides näitasid aadlikud ja daamid oma hunnituid rõivaid.

Nüüd oli see kõik möödanik. Praegu elas palees ainult krahv Pietro Bagnelli, kellel polnud naist, lapsi ega ühtki lähedast. Peale tema oli palees kõigest kaks teenijat ja neist talle piisas.

Pietro ei kutsunud kunagi külalisi ja elas mõnes palee nurgatoas üksildast elu, seltsiks ainult Toni. Isegi talle tundus ta elu ebamaine, eriti talvel. Praegu oli kell alles üheksa, kuid väljas juba kottpime ja torm oli kõik ulu alla ajanud.

Pietro astus teise akna juurde, kust avanes vaade Suurele kanalile ja paleega külgnevale kitsale kõrvaltänavale.

Koos mehega liikus tema peegelpilt. Aknaklaasilt paistis kõhn, selgelt piiritletud joontega nägu, tundlikud huuled ja sügaval asetsevad silmad. See oli kibestunud ja kaitsevalmis nägu, justkui vangikongist väljavaatavate silmadega. Krahv oli kolmekümne nelja aastane, kuid temast õhkuv ettevaatlikkus näitas teda vanemana.

Pietrole järgnenud Toni muutus äkki rahutuks. Koer oli nii suur, et ulatus vabalt aknast välja vaatama. Tundus, et loom nägi väljas midagi, mis sundis teda peremehele lähemale nihkuma ja tema tähelepanu püüdlema.

„Seal pole midagi,“ ütles Pietro. „Sul on elav kujutlusvõime. *Dio mio!*“

Pimedust lõhestas uus välk. See oli eelmisest eredam ja valgustas hetkeks kogu ümbrust. Krahv hüüatas. Talle tundus, et nägi kedagi kõrvaltänaval seismas.

„Nüüd kujutan ka mina asju ette,“ pomises mees. „Pean selle lõpetama.“

Aga krahv jäi akna alla seisma ja puuris pilguga pimedust. Viimaks lõi taas vätku. Hetkeks nägi mees kõrvaltänaval noort naist. Tolle märjad juuksed kleepusid pea ligi ja riietest voolasid veenired. Siis neelas pimedus ta taas.

Pietro kortsutas kulmu, avas akna ja kiikas kõrvaltänavale. Ta oli peaaegu veendunud, et oli naist endale ette kujutanud. Aga äkki tuli kuu pilve tagant välja ja krahv nägi teda taas.

Naine seisis liikumatult, vaatas üles akna poole ning oli ilmselgelt segaduses.

Pietro kummardus aknast välja ja hüüdis: „*Ciao!*“

Naine ei teinud ainsatki liigutust ega vastanud.

„*Ciao!*“ hüüdis krahv uuesti ja jätkas itaalia keeles: „Oodake, tulen alla.“

Pietro vihkas häirimist, kuid ta ei saanud läbimärga naist välja külmetama jätta. Mees läks trepist alla ja avas raske kõrvalukse.

Krahv arvas, et naine kiirustab kohe majja, kuid too seisis liikumatult samal kohal, kus mees teda viimati oli näinud. Pietro tõmbas tseremoonitsemata naise ulualla. Mees oli küll nõuks võtnud naise tormi käest päästa,

kuid olgu ta neetud, kui ta tolle pärast end läbimärjaks leotab.

Pietro võttis naise kohvri, haaras tollel käsivarrest ja vedas ta ülakorrusele oma ruumidesse. Seal vajus naine suletud silmadega diivanile. Nähtavasti ta minestas.

„*Mio dio!*“ kordas Pietro pominal, nähes, millise sundseisu ees ta seisab.

Naise märjad riided tuli võimalikult kiiresti kuivade vastu vahetada, kuid isegi teadvusetu naise lahtiriietamine ei meeldinud Pietrole põrmugi. Teisalt ei saanud ta ka riskida, et naine saab kopsupõletiku. Krahvi majapidajanna ei ööbinud täna palees. Ta peab üksi kõik vajaliku ära tegema.

Krahv ruttas vannituppa ning haaras käigult puhta hommikumantli ja suure saunalina. Naisel oli seljas õhuke mantel. See oli läbimärg. Mantlit ära võtta oli lihtne, kuid Pietro teadis, et peab naisel ka kleidi seljast võtma. Mees tegutses kiiresti ja palus jumalat, et naine ei tuleks teadvusele, enne kui ta on lõpetanud. Krahvi kergenduseks ei paistnud naine maailmast mõhkugi taipavat.

Pannud naisele siivsa hommikumantli selga, hõõrus Pietro saunalinaga senikaua tema pead, kuni tolle juuksed jäid ainult kergelt niiskeks. Seejärel tõi mees mõned tekid, pani naise diivanile pikali ja laotas tekid talle peale.

Pagan võtaks, mis naisega oli juhtunud? Miks viibis ta öösel tormiga väljas ja lõpetas ihualasti võhivõõra käte vahel? Pietro oli püüdnud naise keha mitte vaa-

data, kuid oli tajunud, et too on liiga habras, justkui oleks lühikese ajaga palju kaalust alla võtnud.

„Tule juba teadvusele,“ anus Pietro.

Kui naine end ei liigutanud, haaras krahvi meelega. Mees võttis kapist napsiklaasi ja karahvini, kallas klaasi veidi brändit, upitas naise istukile ja surus klaasi talle huulile. Vedelik voolas maha, kuid osa märjakest läks siiski külalise kurgust alla. Naine võpatas ja avas silmad.

„See on hea,“ ütles Pietro. „Joo nüüd klaas tühjaks.“

Krahv ei jätnud naisele valikuvõimalust ja hoidis klaasi senikaua tema suul, kuni too oli selle tühjaks joonud.

„Kes sa oled?“ küsis Pietro itaalia keeles. „Kuidas sa siia sattusid?“

„Palun vabandust,“ sosistas naine inglise keeles.

Pietro läks inglise keelele üle ja ütles: „Sel pole tähtsust. Pead sööma ja puhkama.“

Kuid naine polnud mitte ainult näljas ja nõrkenud. Näis, et ta on hulluks minemas. Kui naine hakkas mõtetuid sõnu pomisema, oli krahv selles kindel.

„Ma poleks pidanud tulema... Teadsin, et see on viga, aga mul ei jäänud muud üle. Ta on ainus, kes saab mulle öelda... Aga võib-olla polegi sel mingit tähtsust. Aga ma pean teadma. Ma ei suuda kauem teadmatust taluda.“

„Sinjoriina...“

„Kas sa tead, mis tunne see on? Murdes pidevalt pead, teades, et pole kedagi, kes saaks sind aidata ning kartes, et pead surmani mineviku varjudes elama?“

Pietro pigistas ise seda märkamata naise õlgu.

„Jah,“ ohkas ta. „Tean, mis tunne see on.“

„Sellele ei tule kunagi lõppu, eks?“

„Jah,“ ütles mees mornilt, „see ei lõpe iial.“

Tundes endast üle uhtuvat südamevalu lainet, sulges Pietro silmad. Ta oli arvanud, et on õppinud oma kannatustega toime tulema, kuid naine oli need taas äratanud. Selgus, et naine eksleb temaga samas kõrbes. Pietro tajus tema kohalolekut. Külaline ei pööranud temalt pilku. Üks üksildane hing oli kohanud teist samasugust.

„Mida teha?“ küsis naine.

„Ma ei tea,“ vastas Pietro. „Ma pole seda kunagi teadnud.“

Naise pilgust paistis lootusetus ja saatusega alistumine.

„Kuidas sa siia sattusid?“ küsis krahv.

Naine vaatas ringi. „Siia?“

„Oled Veneetsias. Leidsin su tänavalt üles vaatamas.“

„Ma ei mäleta.“

„Olgu, hiljem räägid.“

Pietro läks kööki. Kui ta mõne minuti pärast naasis, leidis ta naise imestunult oma välimust uurimas.

„Võtsin sul riided seljast,“ ütles mees kähku. „Need olid läbimärjad. Kuid vannun, et ma ei... tead küll...“

Pietro täielikuks üllatuseks naine naeratas.

„Tean,“ ütles ta.

„Sa siis usud mind?“

„Jah, usun. Tänan.“

„Tule, istu laua taha.“

Kui naine valguse kätte astus, tundus Pietrole, et temas on midagi tuttavlikku, aga ilmselt ta eksis. Kahtlemata pole nad varem kohtunud.

Krahv kiirustas tooli juurde, tõmbas selle lauast eemale ja küsis: „Millal sa viimati sõid?“

„Ma ei tea. Jätsin hommikusöögi vahele, sest hakkasin hiljaks jääma ja pidin kiirustama. Lennujaamas või lennukis söömiseks olin liiga pabinas. Maandumise ajal tormas hullusti. Olin nii hirmul, et istusin tund aega lennujaamas.“

„Kas sa hotellis ei söönud? Tean, et hotelli kohta on raske saada, sest praegusel aastaajal on paljud öömajad suletud.“

„Ei, tulin otsejoones siia.“

„Bagnelli palee juurde? Miks?“

„Arvasin, et Gino on siin.“

„Kas mõtled Gino Falzit?“

Naine lõi näost särama. „Sa tunned teda?“

„Jah, isegi väga hästi, aga...“

„Kas ta elab endiselt siin? Kas ta on ka praegu siin?“

„Ei,“ sõnas Pietro aeglaselt.

Ta oli valvsaks muutunud ja ootas edasist ärevalt.

Gino ema oli olnud Bagnellide kokk ja elanud pojaga palees. Hoolimata kuueaastasest vanusevahetusest olid Pietro ja Gino sõbrunenud. Gino oli muretu ja meeldiv kaaslane ning pakkus vanemale ja tõsisemale Pietrole hädavajalikku meelelahutust.

„Peaksid rohkem naerma,“ oli Gino teda sageli nokkinud. „Tule, lähme lõbutsema.“

Pietro oli naernud ning järgnenud oma hukkaläinud sõbrale tolle järjekordsesse pöörasesse ettevõtmisse, millest tal tavaliselt tuli hiljem too välja aidata. Gino oli tuulepea. Seetõttu oli tal vanemaks saades raske töökohta pidada. Lõpuks jäi Gino paigale Pietro turismifirmasse, kus ta oma sarmiga tegi klientide hulgas puhta töö.

Gino armastas riski ning käis tihti lubatud ja lubamatut käitumist eraldaval kitsal piiril. Pietro teadis, et Gino armastas tüdrukutele muljet avaldada väitega, et ta pärineb aristokraatsesest Bagnellide suguvõsast. Kuigi Pietro mõistis sõbra teguviisi hukka, ei võtnud ta selles suhtes midagi ette. Ginole pakkus see aga lõbu.

Nüüd hakkas Pietro aga muretsema, et sel korral oli Gino nali viinud tragöödiani.

„Kas oskad öelda, kus ta on?“ küsis naine.

„Ta on praegu reisil. Ta töötab minu turismifirmas ja otsib uusi sihtkohti.“

„Kas ta tuleb varsti tagasi?“ küsis naine innukalt. Pietro tundis talle kaasa ja ta süda läks raskeks.

„Ei, see on pikk reis. Ta otsib kohti, kuhu võiks turismireise teha.“

„Ah nii,“ ütles naine ja ohkas vaikselt.

„Kas olete Ginoga head tuttavad?“

Naine vaikis. Pietrole jäi mulje, et ta ei kuulnud küsimust.